

пове и да ги покрѣятъ съ каламы, и пратила да ги подканатъ на бой. Тѣи понеже незна- или лѣкавшината, испадали въ траповете. И така Македонците убили отъ тѣхъ 12: хѣла- ды, а живы оставели 6: хѣлады, и ги умирили. Искали да ги извѣдатъ на свѣтътъ за чѣдо, защо толкова были вѣрзи, гдѣто ни ги сти- гало нищо, и гдѣто стрѣлили, не свѣржовали. Александръ далъ на сичките ордѣи, и ги учили за да ги има помощници на приходящите боеве. Единъ день като излѣзли на свѣтътъ, послѣ- чаю дѣхналь вѣтѣръ стѣдѣнь, и така измрели сичките. Слѣдъ 60: дни отишли въ единъ храмъ да се поклонатъ, въ когото намѣрилъ Алек- сандръ писма, които показовали смѣртѣта мѣ, и укажѣрилсе много. Отъ тамо станалъ и като вѣрвелъ 10: дни, намѣрилъ челоуѣцы съ по- една нога, и съ опашки като овцы, уловили много отъ тѣхъ, и ги завели при Александра, а той ги попыталъ и рекълъ: какви сте вѣе. Тѣи мѣ рекли: царь Александре, умилоствисе, и остави ны, защо заради безсилѣто наше, дойдохме тѣка и се скрыхме. Александръ като чѣлъ тѣа рѣчи, оставилъ ги да си отидатъ. А тѣи скачали отъ камень на камень, и се прес- мывали на-Александра, и дѣмали: Александръ сичкиѣтъ свѣтътъ оклада съ премѣдростѣта си, а нѣе го изажгахме, и ны остави. Масото ны е по-сладко отъ сичките фѣркати, и четвероноги, утробытеныса пѣлни съ многоцѣнны каменѣ, и съ едаръ маргаръ, а кожыте ны желѣзо непреминѣва. Александръ като ги гѣлъ, засмѣлсе, и рекълъ: Челоуѣкъ отъ языкѣтъ си загѣкова и главата си.